

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

24 sierpnia 2021 roku w W. M. P. jechał metrem linii (...). O godz. 10:39:11 poprzez aplikację mobilną (...)w swoim telefonie komórkowym marki H. zakupił bilet 20 min N strefa 1 i 2 o numerze bieżącym: (...) i numerze biletu: (...), którego koszt wyniósł 3,40 zł. Biletu tego nie aktywował poprzez zeskanowanie kodu QR, który w metrze tej linii znajduje się na specjalnych naklejkach przed bramkami biletowymi oraz przy windach prowadzących na peron. Taki sposób aktywacji biletu obowiązywał w (...) transporcie publicznym od 2 kwietnia 2021 roku. W trakcie przebywania w strefie biletowej na stacji M. P. (1) M. P. został poddany kontroli przez kontrolerów Z.. Kontroler M. G., wylegitymował się, poprosił o okazanie ważnego biletu na przejazd. M. P. okazał mu nieaktywny bilet w swoim telefonie. Wobec braku ważnego biletu na przejazd kontroler poprosił M. P. o okazanie dokumentu umożliwiającego stwierdzenie jego tożsamości, co było niezbędne do wystawienia wezwania do zapłaty należności. M. P. nie okazał dokumentu, twierdząc, że ma ważny bilet, a kontroler nie ma uprawnień do żądania od niego takiego dokumentu. Kontroler w dalszym ciągu żądał zapłaty należności za przejazd bez ważnego biletu, jak również okazania dokumentu potwierdzającego tożsamość pasażera w celu wystawienia wezwania do zapłaty, czego obwiniony w dalszym ciągu nie chciał uczynić. W związku z tym M. G. wezwał patrol Policji. Około godz. 10:50 funkcjonariusze Policji post. B. K. (1) oraz post. I. G. dotarli na peron stacji M. P. (1), gdzie oczekiwał na nich kontroler (...) wraz z pasażerem. M. P. oświadczył, że ma zakupiony bilet i nie zgadza się z oświadczeniem pracownika (...). Na wezwanie funkcjonariuszy Policji odmówił podania swoich danych oraz okazania dokumentu tożsamości lub innego dokumentu potwierdzającego jego tożsamość. W tej sytuacji udano się wraz z mężczyzną na Komisariat Policji (...) celem jej ustalenia. Tam w dalszym ciągu odmawiał podania swoich danych oraz okazania stosownego dokumentu, wobec czego został zatrzymany. Około godz. 11:50 okazał prawo jazdy nr (...) na dane: M. P., które wyjął z bocznej kieszeni torby. Na podstawie dokumentu prawa jazdy, numeru PESEL oraz (...) potwierdzono tożsamość obwinionego.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- częściowo wyjaśnień obwinionego M. P. (k.68 – 69, k. 99v.),
- zeznań świadka M. G. (k. 99);
- zeznań świadka B. K. (1) (k. 7),
- notatki urzędowej (k. 1),
- protokołu zatrzymania osoby (k. 2),
- protokołu kontroli osobistej (k. 5),
- pism z Zarządu (...) w W. (k. 80, 86, 89),
- postanowienia sygn. akt (...) wydanego przez S. (...) w dniu (...) roku (k. 88),
- fotografii (k. 93 – 94),
- akt sprawy S. (...) o sygn. akt (...)

oraz innych dowodów zawnioskowanych wnioskiem o ukaranie do przeprowadzenia na rozprawie.

Obwiniony M. P. przesłuchany w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie czynów. Wyjaśnił, że tego dnia posiadał przy sobie bilet zakupiony w telefonie komórkowym, który okazał najpierw kontrolerom, a później policji. Zdaniem obwinionego kontrolerzy uznali bilet za nieważny, ale

on się z tym kompletnie nie zgadzał. Gdy przyjechała policja, zaproponowała mu wylegitymowanie się z dokumentu lub z oświadczenia. W związku z tym jednak, że chciał mieć jakikolwiek dowód na to, że sprawa ma miejsce, policjanci doprowadzili go na komisariat. Zażądał protokołu zatrzymania i chciał jak najszybciej opuścić komisariat. Zdaniem obwinionego funkcjonariusze zaczęli go wówczas przekonywać, że mu się ten protokół zatrzymania nie należy i od tego momentu zaczęli mu strasznie robić na złość. Wyjaśnił, że gdy weszli na komisariat, podał dane z oświadczenia, weryfikacja tych danych przebiegła pozytywnie, tzn. że nie jest on osobą poszukiwaną. Myślał wówczas, że dadzą mu protokół i wyjdzie, tymczasem policjanci siłą przewieźli go na Komisariat Policji (...).

Na pytania sądu wyjaśnił, że był kontrolowany w dniu 24 sierpnia 2021 roku przez parę kontrolerów: kobietę i mężczyznę. Nie zna ich danych, ale pamięta ich numery. Jechał metrem, kontrola została dokonana na stacji M. Politechnika. Kontrolę przeprowadzał mężczyzna, natomiast kobieta stała obok. Obwiniony wyjaśnił, że okazał bilet w telefonie komórkowym, który kontrolerzy zakwestionowali, tj. że jest on nieważny. Poprosili go o okazanie dowodu tożsamości, a on im odpowiedział, że bilet ma ważny. Wówczas kontrolerzy wezwali policję. Zakupił bilet za kwotę 3,40 zł poprzez aplikację (...) w swoim telefonie komórkowym. Bilet kupił jak wsiadał do metra, podejrzewa, że na B., na stacji S.. Nie był w stanie powiedzieć, gdzie dokładnie wsiadł, bo często bywa w centrum, a po roku tego już nie pamiętał. Wyjaśnił również, że część rzeczy pamięta, bo nagrywał film i słuchał go na dzień przez rozprawą, żeby sobie przypomnieć. Nie zakupił biletu dopiero wówczas, gdy zobaczył zbliżających się kontrolerów. Nie był w stanie powiedzieć, czy dostał wezwanie do zapłaty od Zarządu (...), natomiast wyjaśnił, że jakaś sprawa w związku z (...) i rzekomym brakiem biletu została przez sąd w L.umorzona. Nie okazał kontrolerowi dokumentu tożsamości, albowiem nie widział do tego podstaw. Po wezwaniu na miejsce Policji, funkcjonariusz poprosił go o dokument tożsamości, on okazał mu natomiast bilet. Nie podał danych z oświadczenia, nie okazał również dokumentu tożsamości. Zdaniem obwinionego nie musiał podawać swoich danych, ponieważ interwencja była bezpodstawna, nie popełnił czynu niezgodnego z prawem.

Po złożeniu zeznań przez świadka M. G. wyjaśnił dodatkowo, że w jego ocenie ukaranie go z art. 65§2 kw jest bezpodstawne, gdyż w zasadzie od razu po przejściu na Komisariat Policji (...) chciał swoje dane podać. Uważał, że miał bilet i do tej pory tak uważa, dlatego nie podał danych kontrolerowi, natomiast nie robił problemów Policji z podaniem tych danych. Wyjaśnił ponadto, że nic nie wiedział wtedy o kodzie QR. Skasował bilet tak, jak wcześniej robił to wielokrotnie. Nie wiedział o zmianie przepisów.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego M. P., albowiem były one wewnętrznie sprzeczne i nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym uznanym za wiarygodny. W ocenie sądu postawa obwinionego oraz jego wyjaśnienia wynikały z niezrozumienia i błędnego interpretowania przepisów prawa, gdyż – co należy podkreślić – treść jego wyjaśnień bezsprzecznie potwierdza popełnienie przez niego wykroczeń zarzuczanych mu wnioskiem o ukaranie.

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzuczanych mu wnioskiem o ukaranie czynów nie budzą wątpliwości.

Bezspornym jest, że 24 sierpnia 2021 roku około godz. 10:50 M. P. przebywał w strefie biletowej (...) na stacji M. P. (1), gdzie został poddany kontroli biletów przez kontrolerów Zarządu (...) w W.. Znajduje to potwierdzenie w zeznaniach świadków M. G. i B. K. (1), a także w notatce urzędowej. Okoliczności te potwierdza również sam obwiniony. W trakcie kontroli okazało się, że M. P. nie posiada ważnego biletu uprawniającego go do przejazdu metrem oraz przebywania w strefie biletowej metra. Bilet, który okazał kontrolerom zakupił tego samego dnia o godz. 10:39:11 w swoim telefonie komórkowym poprzez aplikację mobilną (...), jednak nie dokonał jego aktywacji poprzez kod QR, znajdujący się na specjalnych naklejkach przed bramkami biletowymi oraz przy windach prowadzących na perony metra. Taki sposób aktywacji biletów wprowadzony został 2 kwietnia 2021 roku i obowiązywał w dniu zdarzenia. Potwierdzają to dołączone przez obwinionego do akt sprawy zdjęcia tegoż biletu (k. 93 – 94) oraz zeznania świadka M. G.. W swoich wyjaśnieniach potwierdził to również sam obwiniony, wskazując, że nie miał wiedzy, że bilet nabyty przez aplikację mobilną powinien aktywować poprzez zeskanowanie kodu QR. Tym samym należy stwierdzić, że korzystając

z transportu zbiorowego w dniu 24 sierpnia 2021 roku, nie zastosował się do ówczesnych warunków transportu i obowiązków, które na nim, jako pasażerze, ciążyły. Bez wątpliwości również pozostaje fakt, że pomimo ciężącego na nim obowiązku, odmawiał uiszczenia należności za przejazd bez ważnego biletu jak również nie okazał dokumentu tożsamości kontrolerowi (...) w W.. Znajduje to potwierdzenie w notatce urzędowej, zeznaniach świadków B. K. (2) i M. G., jak i w wyjaśnieniach samego obwinionego, który podał, że nie zrobił tego, albowiem uważał, że miał ważny bilet. Poddawał dodatkowo w wątpliwość uprawnienia kontrolera w zakresie przeprowadzenia kontroli, jak i w zakresie żądania dokumentu tożsamości. Należy zauważyć, że kontroler nie posiada uprawnień do legitymowania, ale m. in. art. 33a ustawy z 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe daje kontrolerowi prawo do żądania tego dokumentu w wypadku, gdy pasażer odmówi zapłacenia należności za brak ważnego biletu na przejazd. M. P. odmawiał zaś zapłacenia należności oraz opłaty dodatkowej za brak ważnego biletu na przejazd, wobec czego kontroler mógł i miał obowiązek skorzystać z należnego mu uprawnienia. Bezspornym jest również, że na miejsce zdarzenia, po wezwaniu, przybył patrol Policji. W trakcie czynności służbowych podjętych przez funkcjonariuszy – na polecenie – obwiniony nie okazał również policjantowi dokumentu tożsamości, pomimo iż posiadał go przy sobie oraz odmówił podania danych osobowych. Tę okoliczność w swoich zeznaniach przyznał świadek B. K. (1). Potwierdza to również treść notatki urzędowej, jak również treści notatników służbowych policjantów, których kserokopie znajdują się w aktach sprawy (...) o sygn. akt (...). Przyznał to również sam obwiniony stwierdzając w wyjaśnieniach, że był gotów podać dane po doprowadzeniu do Komisariatu Policji (...), a zatem – co oczywiste – podczas interwencji na stacji metra odmawiał wypełnienia ciężącego na nim obowiązku. Ostatecznie to właśnie w Komisariacie Policji, około godz. 11:50, okazał dokument w postaci prawa jazdy nr (...), na którym widniały dane na nazwisko M. P., który umożliwił potwierdzenie jego tożsamości.

Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom B. K. (1), które zostały odczytane na rozprawie. Świadek opisał w sposób rzetelny i jasny przebieg wydarzeń z udziałem obwinionego, w sposób obiektywny przytoczył fakty, które miały miejsce w trakcie przeprowadzanej przez niego interwencji. W ocenie sądu świadek był całkowicie bezstronny, nie znał obwinionego, nie miał wobec niego negatywnego stosunku, zaś obowiązki służbowe na miejscu zdarzenia wykonywał zgodnie z najlepszą wiedzą i obowiązującymi przepisami. Relacja świadka znajduje pełne odzwierciedlenie w notatce urzędowej, sporządzonej wkrótce po zdarzeniu (k. 1), której sąd również dał wiarę, jako sporządzonej przez uprawniony organ w granicach jego działania.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne również zeznania świadka M. G., który przeprowadził kontrolę biletową w stosunku do obwinionego. Co prawda świadek nie pamiętał zdarzenia, jednakże przedstawiony przez niego krok po kroku mechanizm przeprowadzanych przez niego co do zasady kontroli, przyczynił się do odtworzenia przedmiotowego zdarzenia. Świadek zeznał w związku z pełnionymi obowiązkami służbowymi, w sposób logiczny i bezstronny.

Zachowanie obwinionego M. P. polegające na tym, że w dniu 24 sierpnia 2021 roku około godz. 10:50 w W. na stacji M. P. (1) odmówił zapłacenia należności i okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości kontrolerowi (...), pomimo tego, iż posiadał go przy sobie, czym działał na szkodę Zarządu (...) w W., w pełni wyczerpuje dyspozycję art. 87a ustawy z 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 53, poz. 272 z późn. zm.). Należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Art. 33a ustawy Prawo przewozowe stanowi natomiast, że przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem, umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. Z treści tego artykułu wynika także, że przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona ma prawo m. in. w razie odmowy zapłacenia należności – żądać okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości podróżnego i w razie niezapłacenia należności i nieokazania dokumentu – ująć podróżnego i niezwłocznie oddać go w ręce Policji lub innych organów porządkowych, które mają zgodnie z przepisami prawo zatrzymania podróżnego i podjęcia czynności zmierzających do ustalenia jego tożsamości (art. 33 a ust. 7 w/w ustawy). Tożsame uregulowania zawiera Regulamin przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego

przez m. st. Warszawę w brzmieniu określonym w załączniku do Zarządzenia nr 790/2016 Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 27 maja 2016 roku w sprawie tego regulaminu. Zgodnie z § 5 ust. 1 tego regulaminu pasażer, który nie posiada ważnego biletu lub dokumentu uprawniającego do bezpłatnych przejazdów, w pierwszej kolejności po wejściu do pojazdu lub wchodząc do strefy biletowej metra jest obowiązany skasować/aktywować bilet oraz upewnić się, że kasownik potwierdził fakt skasowania/aktywowania biletu zielonym sygnałem świetlnym i krótkim sygnałem dźwiękowym. Wyjątek stanowią bilety występujące w formie biletu pojazdowego lub w formie innego nośnika akceptowanego przez (...) w W., które nie wymagają skasowania w kasowniku. Zgodnie z § 6 ust. 1 w/w regulaminu, jeżeli bilet nie został skasowany/aktywowany pomimo istnienia takiego wymogu, pasażer nie może legitymować się takim biletom jako uprawniającym do przejazdu lub przebywania w strefie biletowej metra. Ponadto § 7 ust. 1 tego regulaminu stanowi, że podczas przejazdu pojazdem lub przebywania w strefie biletowej metra pasażer jest obowiązany posiadać ważny bilet lub dokument uprawniający do bezpłatnych przejazdów i na każde żądanie kontrolera biletów przedstawić go do kontroli w sposób umożliwiający weryfikację jego ważności oraz legalności. W przypadku stwierdzenia braku odpowiedniego ważnego biletu lub braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu, kontroler biletów pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową, wystawiając potwierdzenie wpłaty albo wystawia wezwanie do zapłaty (§ 10 ust. 1 regulaminu). W przypadku odmowy uiszczenia należności za przewóz wraz z opłatą dodatkową pasażer obowiązany jest okazać kontrolerowi dokument umożliwiający stwierdzenie tożsamości. Na jego podstawie kontroler wystawia wezwanie do zapłaty (§ 10 ust. 2 regulaminu). W razie niezapłacenia należności za przewóz wraz z opłatą dodatkową i nieokazania dokumentu tożsamości, kontroler biletów ma prawo ująć pasażera i niezwłocznie oddać go w ręce Policji lub innych organów, które mają zgodnie z przepisami prawo do zatrzymania pasażera i podjęcia czynności zmierzających do ustalenia jego tożsamości (§ 10 ust. 4 regulaminu). Nie ulega wątpliwości, że M. P. przebywając w strefie biletowej metra linii (...)w W. 24 sierpnia 2021 roku na stacji M. P. (1) nie posiadał ważnego biletu na przejazd/przebywanie w tejże strefie. Bilet, który okazał kontrolerom był nieważny, albowiem obwiniony nie aktywował go poprzez zeskanowanie kodu QR znajdującego się na specjalnych naklejkach przed bramkami biletowymi oraz przy windach prowadzących na perony, co było jego obowiązkiem. Sposób aktywacji biletów mobilnych poprzez zeskanowanie kodu QR został bowiem wprowadzony 2 kwietnia 2021 roku i obowiązywał w dniu zdarzenia. Nie może zwolnić obwinionego z odpowiedzialności deklarowana przez niego niewiedza o obowiązujących zasadach w transporcie publicznym w W., albowiem korzystając z tego transportu obowiązany był taką wiedzę posiadać. Obwiniony, wobec twierdzeń, że posiada ważny bilet, odmówił zapłacenia należności za przejazd wraz z opłatą dodatkową. Nie okazał również kontrolerowi dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości, podważał uprawnienia kontrolera w tym zakresie uniemożliwiając tym samym wystawienie wezwania do zapłaty. Kontroler uprawnienia do kontroli posiadał, albowiem był wówczas pracownikiem Zarządu (...) w W. zatrudnionym na własnie na tym stanowisku. Wylegitymował się przed rozpoczęciem kontroli umieszczając w widocznym miejscu – na pasku na szyi – legitymację służbową. Miał również uprawnienie żądać od obwinionego dokumentu umożliwiającego stwierdzenie jego tożsamości, co wynika z przytoczonych przepisów. M. P. wypełnił zatem swoim zachowaniem wszystkie znamiona wykroczenia z art. 87a ustawy z 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe.

Zachowanie obwinionego M. P. polegające na tym, że w miejscu i czasie, co w punkcie pierwszym, tj. w dniu 24 sierpnia 2021 roku około godz. 10:50 w W. na stacji M. P. (1) nie udzielił funkcjonariuszowi Policji upoważnionemu z mocy ustawy do legitymowania informacji oraz dokumentu co do tożsamości własnej pomimo tego, iż dokument posiadał przy sobie, w pełni wyczerpuje dyspozycję art. 65§2 kw. Zgodnie z art. 65§2 kw odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów m. in. co do tożsamości własnej lub innej osoby. Przedmiotem ochrony wymienionego przepisu jest autorytet i normalne działanie organów państwowych, w tym Policji. Należy zauważyć, że organy państwowe i instytucje upoważnione z mocy ustawy do legitymowania osób mają prawo, a przy wykonywaniu określonych czynności służbowych – wprost obowiązek opierania się na danych i dokumentach, które są w związku z określoną czynnością potrzebne. Odmowa udzielenia wiadomości o danych osobowych utrudnia lub uniemożliwia pracę właściwym organom lub instytucjom, uniemożliwia wykonanie czynności służbowej lub kontrolnej i w związku z tym nie może być tolerowana. Zachowanie polegające na nieudzieleniu informacji o których mowa w art. 65§2 kw realizuje znamiona tego wykroczenia zawsze, gdy istnieje – w konkretnych

okolicznościach – podstawa faktyczna do ich żądania. W tym obejmuje sytuację, w trakcie której Policja – jako uprawniona instytucja żąda wskazania takich informacji, o jakich mowa w przepisie. Wobec obwinionego podjęto czynności legitymowania w związku z uzasadnionym podejrzeniem popełnienia wykroczenia z art. 87a ustawy z 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe i w związku z tym funkcjonariusz Policji miał podstawy faktyczne jak i prawne do uzyskania informacji o danych osobowych obwinionego, a ten miał obowiązek ich udzielenia legitymującemu go funkcjonariuszowi Policji. Wskazać należy bowiem, że zgodnie z art. 213§1 kpk stosowanym odpowiednio w postępowaniu sprawach o wykroczenia na podstawie art. 54§8 kpw, w postępowaniu należy ustalić tożsamość obwinionego, jego numer Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL – numer i nazwę dokumentu stwierdzającego tożsamość oraz nazwę organu, który wydał dokument, a także wiek obwinionego, jego stosunki rodzinne i majątkowe, wykształcenie, zawód i źródła dochodu, dane o jego karalności, a w miarę możliwości numer telefonu lub adres poczty elektronicznej umożliwiające kontaktowanie się z obwinionym oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP). Obowiązek ustalenia powyższych informacji odnosi się do każdego etapu postępowania, w tym dotyczy także etapu czynności wyjaśniających, które prowadzone są przez oskarżycieli publicznych, w tym przede wszystkim przez Policję. W postępowaniu należy ustalić określone dane osoby, w związku z czym dane te osoba wobec, której prowadzone są czynności ma obowiązek podać. Dodatkowo należy wskazać na treść art. 57§2 pkt 1 kpw, który przewiduje, iż podstawowym z wymogów formalnych wniosku o ukaranie jest imię i nazwisko oraz adres obwinionego, a także inne dane niezbędne do ustalenia jego tożsamości. W każdej sytuacji, przy żądaniu podania informacji o dane co do własnej tożsamości podczas prowadzonych zgodnie z obowiązującymi przepisami czynności przez funkcjonariusza Policji, należy takiej informacji – zgodnej ze stanem faktycznym – udzielić. Zgodnie z art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy o Policji z dnia 06 kwietnia 1990 roku (Dz.U. Nr 30, poz. 179 z późn. zm.) policjanci wykonując czynności: operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe w celu m. in. rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw, przestępstw skarbowych i wykroczeń mają prawo legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości. W ocenie interweniującego funkcjonariusza Policji obwiniony popełnił wykroczenie z art. 87a ustawy z 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe, a zatem był w pełni uprawniony do podjęcia czynności legitymowania.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Uwzględnił również stopień winy, pobudki działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczeń i zachowanie się po ich popełnieniu. M. P. jest osobą z wyższym wykształceniem, prowadzi własną działalność gospodarczą, jednakże uzyskuje niskie zarobki i ma problem z utrzymaniem się. Jest kawalerem, posiada jedno dziecko w wieku 23 lat, uczące się, na rzecz którego uiszcza alimenty w wysokości 650 zł miesięcznie. W utrzymaniu się pomaga mu rodzina. Mając zatem na uwadze charakter i okoliczności czynów, skutkujące utrudnieniem pracy i możliwości realizacji obowiązków funkcjonariuszom Policji, jak i stopień naruszenia przepisów, których celem jest ochrona interesów przewoźnika świadczącego usługi transportu zbiorowego, zdaniem sądu kara grzywny w wysokości 500 złotych orzeczona na podstawie art. 65§1 kw w zw. z art. 65§2 kw w zw. z art. 9§2 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw będzie odpowiednią sankcją karną za czyny przez obwinionego popełnione oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. W ocenie sądu orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

Na podstawie art. 82§3 kpw na poczet orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny zaliczono okres jego zatrzymania w dniu 24 sierpnia 2021 roku od godziny 10:55 do godziny 14:50, przyjmując jeden dzień zatrzymania, z zaokrągleniem do pełnego dnia, za równoważny grzywnie w wysokości 200 złotych.

Na podstawie art. 624§1 kpk w zw. z art. 121§1 kpw zwolniono obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, iż ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową, rodzinną i niskie dochody.